

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010041
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Mazúch
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5614010041.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 28. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Mazúcha a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a JUDr. Vladimíra Sučika prejednal odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/15/2014 z 9.12.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný R. L. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, č. 2 Pv 110/12/5505-54 z 5.2.2014 zo skutku právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd odkázal poškodeného správcu konkurznej podstaty spoločnosti STEELWORK, s.r.o. v konkurze so sídlom Belopotockého 2, Liptovský Mikuláš, JUDr. Michala Broža, so sídlom A. Q. X, D., s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podal v neprospech obžalovaného odvolanie prokurátor. V písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že napadnutý rozsudok nezohľadňuje dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané a svedčia v neprospech obžalovaného. Zabezpečené dôkazy v podobe výsluchu obžalovaného a svedkov, zvlášť účtovníčky L., syna obžalovaného a JUDr. Q. v podstate žiadnym relevantným spôsobom nespochybňovali reálny stav pokladne spoločnosti ku dňu 30.9.2010 v podobe disponibilnej hotovosti 409.564,20 EUR. Obžalovaný už pred správcom evidentne zavádzal, keď uvádzal rôzne argumenty ohľadom toho, kde sa peniaze z pokladne nachádzali. Použitými argumentmi zavádzal aj na hlavnom pojednávaní. Právom obžalovaného v priebehu dokazovania je beztrestne klamať, ale nie je povinnosťou prokurátora a súdu takéto klamstvá nekriticky akceptovať. V zásade všetky ním prezentované tvrdenia ohľadom toho, čo všetko malo vplyv na korekciu deklarovaného stavu pokladne z 30.9.2010 boli vyvrátené znaleckým skúmaním. Argumenty obžalovaného o umelom navýšení pokladne predsa vyvrátila znalkyňa. Rovnako negovala obžalovaným prezentovanú súvislosť vrátenia pôžičiek, či vyplácania obchodných podielov spoločníkom s vysokým stavom pokladne. Znalkyňa výslovne uviedla, že predložené doklady nepreukazovali skutočnosti a nebolo možné popísať skutočnosti, ktorými by došlo k umelému navýšeniu pokladne. Argumenty obžalovaného boli preskúmané v účtovníctve spoločnosti. Pokiaľ išlo o vrátené pôžičky, tak ako to bolo obžalovaným deklarované, neznižili by hodnotu hotovosti v pokladni z dôvodu, že príjem týchto pôžičiek nebol v pokladni zaúčtovaný. Vyplácanie obchodných podielov spoločníkom nebolo možné považovať za výdavok spoločnosti, čo znamená, že vyplatenie obchodných podielov by neznižovalo hodnotu finančnej hotovosti v pokladni, ak by boli aj vyplatené. Tieto nemohli byť vyplatené z prostriedkov spoločnosti. Znalkyňa tiež v znaleckom posudku výslovne uviedla, že sa nemohla vyjadriť ku skutočnému stavu pokladne inak, ako bol deklarovaný

v inventúrnom súpise, pretože fyzicky nebola prítomná pri počítaní pokladne. Zmätočné argumenty obžalovaného uvádzané správcovi konkurznej podstaty o tom, kde sa nachádzali peniaze z pokladne len svedčili o tom, že obžalovaný a nikto iný hotovosť pokladne použil svojvoľne a evidentne bez existencie akéhokoľvek relevantného dôkazu svedčiaceho o opaku na iný ako firemný účel. Zistný motív obžalovaného bol evidentný. Inventarizácia pokladne bola realizovaná bezprostredne pred vyhlásením konkurzu (30.9.2010, konkurz vyhlásený 8.10.2010). Prokurátor ďalej uviedol, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní prezentoval svoju osobnú angažovanosť a zaniietenosť na riadnom fungovaní firmy. O ostatných spoločníkoch neuviedol nič pozitívne. Z jeho prednesu vyplývalo, že týchto potreboval dostať preč z firmy, lebo ju brzdili v ďalšom rozvoji. Svedkovia Y. a B., bývalí spoločníci vo firme zhodne vypovedali, že všetku rozhodovaciu činnosť vo firme si uzurpoval obžalovaný. Za takejto situácie bolo úplne logické, že po zbavení sa bývalých spoločníkov nechcel obžalovaný dopustiť, aby hotovosť z pokladne, ktorú zrejme považoval za svoju, skončila napokon v konkurznom konaní. Obžalobou prezentovaný spôsob nakladania s hotovosťou pokladne obžalovaným bezprostredne pred vyhlásením konkurzu v plnom rozsahu neguje jeho tvrdenia o údajnom umelom navyšovaní pokladne. Takéto tvrdenia boli absolútne irelevantné a nemali žiadne logické opodstatnenie. Veď napokon obžalovaný ani nepoukázal na žiadne dôkazy, ktoré by svedčili reálnej snahe spoločnosti získať nejaký úver v rozhodnom období. Stav inventúrneho súpisu bol spochybnený v zásade iba obžalovaným. Bol pritom osobou zodpovednou za stav pokladne. Snahou obžalovaného bolo neniesť zodpovednosť za spáchanie skutku. Obžalovanému bolo kladené za vinu, že s financiami nakladal v rozpore s účelom zverenia a záujmami spoločnosti, a preto obžalovaný mal eminentný záujem spochybníť stav pokladne. Podľa prokurátora záver o sprenevere finančných prostriedkov však bolo možné vyvodíť zo základných verifikovaných faktov. Týmito faktami boli inventúrny súpis pokladne, ktorý potvrdzoval jej reálny stav. Ďalším faktom bola jednoznačná absencia týchto finančných prostriedkov v pokladni a absencia akéhokoľvek relevantného dôkazu (hlavne v účtovnej podobe), ktorý svedčil o použití týchto financií obžalovaným v prospech spoločnosti. Rovnako takýmto faktom boli vyjadrenia svedkov na hlavnom pojednávaní a závery znalkyne. Za takejto situácie nebol dôvod spochybňovať vinu obžalovaného. Obžalovaný navyše nie je osobou, ktorá by sa v minulosti nedopustila trestnej činnosti. V minulosti bol opakovane odsúdený hlavne za majetkovú trestnú činnosť. V ďalšej časti odvolania prokurátor uviedol, že vo všeobecnosti niekedy nemožno zodpovedať otázku skutočného použitia finančných prostriedkov zo strany páchatel'a sprenevery. Pokiaľ však zodpovedná osoba, ktorej boli zverené financie, s nimi vedome nakladá v rozpore s účelom zverenia, tak s nimi nakladá nie v prospech subjektu, ktorému patria. Ak takáto osoba navyše ani žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukáže použitie týchto finančných prostriedkov, dopúšťa sa vedome sprenevery. Dokazovanie v tomto smere, keď páchatel' odmieta uviesť, na čo konkrétne použil získané financie, tovar a pod. a iným spôsobom sa nedá toto použitie zverených hodnôt páchatel'om preukázať, by bolo zjavne neúčelné a bolo by vykonávané nad rámec potrieb trestného konania. Nemožnosť zistiť konkrétny spôsob použitia zverených hodnôt páchatel'om, ho však nemôže zbavovať viny za jeho protiprávne konanie, ktoré je dôkazmi ustálené a vykazuje znaky trestného činu sprenevery. V opačnom prípade by akéhokoľvek obdobné konanie nebolo postihnutelné podľa § 213 Tr. zák. V rámci trestného konania sa síce nepodarilo zistiť konkrétny spôsob použitia zverených vecí zo strany obžalovaného, ale to neznamená, že by za svoje konanie nebol trestne zodpovedný. V prípade takéhoto výkladu by sa do súdnej praxe zaviedol nebezpečný precedens, ktorý by umožňoval aj páchatel'ovi, ktorý by dokonca priznal prisvojenie takto zverených peňazí z pokladne (či iných zverených vecí, napr. predmet leasingu, veci s výhradou vlastníctva a pod.), ale odmietol by špecifikovať na čo konkrétne finančné peniaze použil, alebo na koho previedol jemu zverenú vec, vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Uvedené úvahy by odporovali základným princípom logiky a účelu skutkovej podstaty sprenevery podľa § 213 Tr. zák. a zakladali by tak dôvod dovolania s odkazom na § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Slovné spojenie uvedené v obžalobe - „použil ich pre vlastnú potrebu“, reflektovalo skutkový stav, ktorý bol objasnený v prípravnom konaní a tento bol dokazovaním na hlavnom pojednávaní potvrdený. Okresný súd, ktorý si v prvotnom štádiu osvojil názor obžaloby (rozsudok z 13.2.2017). Iba v dôsledku názoru odvolacieho súdu následne korigoval svoj postoj v napadnutom rozsudku. Prvostupňový súd napokon pristúpil pri nezmenenom dôkaznom stave k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku. Prokurátor mal za to, že odvolaciemu súdu nič nebránilo v tom, aby vydal oslobodzujúci rozsudok už pri zrušení rozsudku zo 4.3.2019 a eliminoval tak zbytočne narastajúcu dĺžku trestného konania. Podľa prokurátora v posudzovanej veci bolo preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. Okresný súd sa dôsledne nevysporiadal s dôkazmi produkovanými v rámci hlavného pojednávania, ktoré svedčili o vine obžalovaného. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové prejednanie. Aj keď odvolací súd prezentoval svoj právny názor

na uvedenú trestnú vec, nebolo možné deklarovat' existenciu prekážky, ktorá by bránila vyslovený právny názor pri tak závažnej trestnej činnosti a navyše názor, ktorý z hľadiska judikatúry možno považovať za výrazne mienkotvorný, prehodnotiť.

Obžalovaný R. L. v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že znalkyňa nemohla vyvrátiť navýšenie pokladne, pretože nemala k dispozícii pokladničné knihy, ako sama konštatovala v znaleckom posudku na strane č. 6 a 7. Tieto pokladničné knihy pritom boli najvýznamnejším podkladom pre posúdenie nakladania s hotovosťou. Znalkyňa na strane 24 znaleckého posudku uviedla, že v roku 2010 nemohlo dôjsť k sprenevere, pretože rozdiel medzi vstupom do roku 2010 a výstupom mohol byť maximálne 20 000,- EUR. Znalkyňa pritom nebrala do úvahy podklady predložené obhajobou. Znalkyňa uviedla napríklad, že príjem z pôžičiek nebol v pokladni zaúčtovaný. Znalkyňa nepriradila jednotlivé pôžičky v danom čase. Niektoré príjmy z pôžičiek boli založené do spisu, a to napr. pôžičky z 19.8.2005 na sumu 555 000,- Sk, 12.9.2005 na sumu 330 000,- Sk, 22.9.2005 na sumu 100 000,- Sk, 13.10.2005 na sumu 150 000,- Sk, 21.10.2005 na sumu 330 000,- Sk a 15.11.2005 na sumu 120 000,- Sk. Spolu išlo o finančnú čiastku 1 605 000,- Sk. Z týchto pôžičiek bolo vrátených spolu 1 898 900,- Sk. Bolo teda vrátených o 293 900,- Sk viac, čo bol zisk veriteľov. Táto čiastka nebola obsiahnutá, ako to uviedla znalkyňa na str. č. 17 a 18 znaleckého posudku. Tieto príjmy neboli overené v pokladničných knihách a nebolo overené ani to, čo bolo za tieto príjmy uhradené. V ďalšom prípade bolo prijatých len 4 955 840,- Sk, ale vrátených 5 449 928,- Sk. Rozdiel bol 1 449 928,- Sk. Ani v tomto prípade neboli preskúmané a priradené financie na vstupe a ani na výstupe v reálnom čase. Znalkyňa na jeho otázku, či od prokurátora dostala podklad na 155 000,- EUR neodpovedala. Nakoniec sudkyňa tento doklad našla ako doklad predložený už dva roky predtým. Znalkyňa doklad za 155 000,- EUR za 10 sekúnd vyhodnotila, že tvoril 40 % sumy, ktorá mu bola dávaná za vinu. V znaleckom posudku nebol vyhodnotený ani rok krízy 2008. Posudok bol nedôsledný a zavádzajúci. Podľa obžalovaného správca konkurzu JUDr. Brož mal vo veci stret záujmov, pretože sa podieľal na príprave podania na reštrukturalizáciu jeho firmy, lebo odberatelia jej v tom čase dlhovali cez 23 000 000,- Sk, čo bolo asi 25 % ročného obrátu. Následná hospodárska kríza spoločnosť položila na kolená. Po pár týždňoch na to sa stal predbežným správcom. Najväčší veriteľ sa riešil v samostatnom konaní. K svojim spoločníkom vo firme uviedol, že Y. pri vstupe nedoplatil dohodnutých 2,8 milióna Sk a B. 1,2 milióna Sk. V ďalšej časti vyjadrenia uviedol, že mal v čase krízy problémy s podnikaním. V prospech firmy založil dva rodinné domy v C. T. a prišiel o sestrin dom. Jeho rodinný dom kúpil na dražbe známy. Štátu platil DPH za spoločnosti, ktoré mu dlhovali 23 miliónov Sk. Daň z pridanej hodnoty totiž platil 25. deň nasledujúceho mesiaca a niektoré platby za tovar mu boli uhradené až za 180 dní (napr. spoločnosť Tesla). Obžalovaný nesúhlasil ani s vyjadrením prokurátora v záverečnej reči, že sa síce nepodarilo jednoznačne preukázať konkrétny spôsob použitia finančných prostriedkov, ale bolo možné jednoznačne tvrdiť, že ich nepoužil na účel spoločnosti, ale spreneveril. Podľa obžalovaného v odôvodnení odvolania prokurátora nebol žiadny reálny dôkaz o naplnení stíhaného trestného činu. Poukázal aj na to, že prokurátor v záverečnej reči z 27.2.2019 sám deklaroval zníženie žalovanej škody na 361 435,40 EUR a v poslednej záverečnej reči hovoril už o škode 409 564,20 EUR. Podľa obžalovaného odôvodnenie odvolania prokurátora nebolo podložené dôkazmi, že sa skutok vôbec stal. Prostredníctvom obhajkyne uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu stotožňuje a odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaného odvolania prokurátora preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal prokurátor odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou, ale nie je dôvodné.

Preskúmaním trestného spisu odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky nevyhnutné dôkazy v záujme zistenia skutkového stavu veci, a to pri plnom uplatnení všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov, najmä zásady ústnosti, priamosti a bezprostrednosti, pričom rešpektoval právny názor vyslovený nadriadeným súdom už v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach. Prokurátor predložil v súdnom konaní znalecký posudok z odboru ekonómia a manažment, účtovníctvo a daňovníctvo, personalistika a kontroling. V odôvodnení rozsudku prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a vysvetlil, prečo dospel k oslobodzujúcemu rozhodnutiu. Závery okresného súdu

prezentované vo výrokovej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v jeho odôvodnení si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne uviedol, že verzii obžalovaného, podľa ktorej sa finančné prostriedky v pokladni spoločnosti v čase spisovania inventúrneho súpisu dňa 30.9.2010 reálne nenachádzali, nasvedčovali okrem výpovede obžalovaného aj výpovede svedkov L., Q., Y., B., JUDr. Q. a L. L.. Obžalovaný vypovedal, že asi od roku 2006 bola pokladňa spoločnosti v skutočnosti vedená tak, že neodzrkadľovala reálny finančný stav, lebo sa neodpisovali niektoré platby voči bankám, pôžičky voči iným spoločnostiam a niektoré platby aj výdavky voči obchodným partnerom platené v hotovosti. Svedok L. L., syn obžalovaného potvrdil, že účtovníčka spoločnosti im dlhšiu dobu pripomínala vysokú hotovosť v pokladni, ktorá sa v takom rozsahu evidovala v účtovníctve asi do roku 2006. Svedkyňa L., účtovníčka spoločnosti dosvedčila, že taký vysoký stav v pokladni bol evidovaný asi od roku 2006. Poukázala zároveň na to, že hotovosť vo výške 400 000,- EUR v pokladni obvykle nebýva, pričom nemala vedomosť o trezore, alebo inak zriadenej pokladni v priestoroch firmy. S pokladňou spoločnosti fyzicky nepracovala a s hotovosťou nikdy neprišla do styku. Pri žiadnej inventúre osobne nebola, hoci sa mala vykonávať štyrikrát do roka. Pred každou inventúrou len vypracovala súpis pokladne, v ktorom z predložených dokladov vykázala účtovný zostatok v pokladni. Na nesprávny zostatok v pokladni opakovane upozorňovala obžalovaného ako konateľa spoločnosti. K spornému inventúrnemu súpisu z 30.9.2010 uviedla, že podklady pripravovala iba z účtovných dokladov a nie z fyzických peňazí. Išlo teda iba o zostatok po účtovnej stránke. Svedok Y. vypovedal, že v spoločnosti obžalovaného bolo bežné, že finančné prostriedky „lietali po vreckách a taškách“. Svedok B. uviedol, že o vysokej hotovosti v pokladni sa dozvedel už v roku 2008. V priestoroch spoločnosti však hotovosť v takej výške nikdy nevidel. V skutočnosti totiž finančné prostriedky v pokladni neboli. Svedkyňa Q., externá účtovníčka tiež potvrdila, že už v roku 2008 upozornila účtovníčku spoločnosti L. na neobvykle vysoký stav v pokladni. Podľa jej názoru výbery z pokladne sa účtovali len na základe pokladničných dokladov, ktoré ak obžalovaný nemal, prípadne mal a nepredložil, nebolo možné zaúčtovať. Z tohto dôvodu podľa nej pretrvával vysoký účtovný stav pokladne. Znaleckým skúmaním znalkyne Ing. Luštíkovéj z odboru účtovníctva a daňovníctva, ktorým bolo po prvom zrušujúcom uznesení nadriadeného súdu prokurátorom doplnené dokazovanie, boli vo vedení účtovníctva spoločnosti obžalovaného zistené také nezrovnalosti, pre ktoré nebolo možné účtovníctvo spoločnosti považovať za úplné. Znalkyňa dospela k jasnému záveru, že účtovná evidencia spoločnosti nebola správna. Pre popisované nezrovnalosti vo vedení účtovníctva a skresľovanie údajov nebolo možné relevantne a presne posúdiť finančnú situáciu spoločnosti. Finančná situácia firmy bola už v roku 2008 kritická, pretože majetok spoločnosti obžalovaného bol nižší ako jej záväzky. Znaleckým skúmaním sa nebolo možné vyjadriť k tvrdeniam obžalovaného, že v pokladni nebolo zaúčtovaných množstvo reálnych výdavkov. Zhodnotením všetkých týchto vykonaných dôkazov v ich súhrne okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu potom správne dospel k záveru, že inventúrny súpis spoločnosti o stave pokladne z 30.9.2010, podľa ktorého mala spoločnosť k tomuto dňu v skutočnosti disponovať finančnými hotovostnými prostriedkami vo výške 409 564,20 EUR, čo svojimi podpismi potvrdili obžalovaný R. L. a spoločník spoločnosti, jeho syn L. L., mohol byť vyhotovený len formálne a v rozpore so skutočným stavom finančných prostriedkov v pokladni. Odvolacia námietka prokurátora, že stav inventúrneho súpisu bol v zásade spochybnený iba obžalovaným, vzhľadom na už vyššie uvedené dôkazy, neobstoí.

V týchto súvislostiach krajský súd podotýka, že svedkovia L. i B. vypovedali, že k niektorým účtom spoločnosti v bankách mali dispozičné práva aj syn obžalovaného L. L. a jeho družka N. Q.. Svedkyňa L., účtovníčka spoločnosti vypovedala, že spoločnosť obžalovaného mala vedených veľa účtov v bankách G., W., F., N., (zo znaleckého posudku vyplýva, že aj v A. a I.), pričom dispozičné práva k účtom mal aj L. L. a N. Q.. Stav pokladne spoločnosti bol navýšený už pred štyrmi rokmi pred podpisom sporného inventúrneho súpisu 30.9.2010. Svedok JUDr. Q. vypovedal, že ak by spoločnosť obžalovaného disponovala tak vysokou sumou, ktorá sa mala podľa inventúrneho súpisu v pokladni spoločnosti nachádzať, tak by z týchto finančných prostriedkov vyplatila aspoň časť svojich záväzkov. Na spoločnosť bolo totiž v tom období vedených množstvo exekúcií. Podľa jeho názoru by exekútori prostriedky z pokladne zexekvovali, ak by to prichádzalo do úvahy. Svedok Y., bývalý spoločník spoločnosti vypovedal, že obžalovaný mu zostal dlžný asi 3 000 000,- Sk, ktoré ani nevyháňal. Už keď prišiel do spoločnosti (6.5.2006) malo byť v pokladni asi 4 000 000,- Sk, ktoré tam ale neboli. Finančné prostriedky nemala spoločnosť k dispozícii, do firmy vyvolávali rôzni ľudia, ktorí sa domáhali zaplatenia svojich pohľadávok. Svedok B., bývalý spoločník spoločnosti na hlavnom pojednávaní vypovedal, že

pri jeho vstupe do spoločnosti (29.7.2004) vložil finančný vklad v hotovosti bez dokladov. Bolo to o vzájomnej dôvere s obžalovaným. V pokladni spoločnosti bolo vedených veľa peňazí, s čím nesúhlasil. V skutočnosti v pokladni však neboli žiadne finančné prostriedky. Bolo to v čase, keď sa ešte neplatilo eurom (poznámka: v Slovenskej republike bolo zavedené euro od 1.1.2009). Svedok ďalej vypovedal, že nikdy nevidel disponovať obžalovaného s nejakou vyššou hotovosťou. Tieto vykonané dôkazy tiež nenasvedčovali tomu, že by sa finančné prostriedky vo výške 409 564,20 EUR dňa 30.9.2010 v pokladni spoločnosti aj skutočne nachádzali. V týchto súvislostiach nadriadený súd udáva, že obžalovaný sa už na hlavnom pojednávaní 13.2.2017 pred vyhlásením prvého rozsudku okresného súdu domáhal doplnenia dokazovania o vypracovanie znaleckého skúmania stavu pokladne spoločnosti od roku 2005, ale okresný súd podľa § 272 ods. 3 Tr. por. doplnenie dokazovania nepripustil, pretože podľa jeho záveru išlo o okolnosť nepodstatnú pre rozhodnutie.

Okresný súd dospel v napadnutom rozsudku k záveru, že vykonanými dôkazmi sa nepodarilo preukázať, že obžalovaný L. finančnú hotovosť 409 564,20 EUR použil na iné účely ako pre potreby spoločnosti. Okresný súd správne ustálil, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani to, že sa táto finančná hotovosť v pokladni k 30.9.2010 reálne nachádzala. Z vypracovaného znaleckého posudku a výpovede znalkyne z odboru účtovníctva totiž vyplývalo, že ku skutočnému nakladaniu s hotovosťou, pokiaľ nebolo v súlade s predloženými dokladmi a účtovníctvom, sa nebolo možné vyjadriť. Rovnako sa nebolo možné vyjadriť k tomu, že v pokladni nebolo zaúčtovaných množstvo reálnych výdavkov, ktoré spoločnosť na svoju podnikateľskú činnosť vynaložila. Znalkyňa poukázala na to, že jej bolo predložené len čiastočné účtovníctvo za rok 2007, ale účtovníctvo za rok 2008 nemala k dispozícii. Z výpovedí svedkov nevyplynulo, akým reálnym spôsobom obžalovaný nakladal s finančnou hotovosťou. Spoločnosť mala podľa výpovede svedkyne L. pritom množstvo bankových účtov v rôznych bankách. Žiadny svedok nevypovedal, že by obžalovaný disponoval nejakou vyššou finančnou sumou. Väčšie platby sa uhrádzali len cez účet. Z výpovedí všetkých svedkov taktiež vyplynulo, že finančná situácia spoločnosti bola neprehľadná a spoločnosť niekoľko rokov vykazovala vysoký stav hotovosti v pokladni, aj keď podľa všetkých svedkov takáto hotovosť v pokladni nikdy nebola.

Odvolacie námietky prokurátora krajský súd posúdil ako nedôvodné. V podstate išlo iba o opakovanie argumentov prednesených v záverečnej reči prokurátora, s ktorými sa už prvostupňový súd podrobne a erudovane vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Konštatovanie prokurátora, že zabezpečené dôkazy v podobe výsluchu obžalovaného a svedkov L., L. L. a JUDr. Q. nespochybňovali stav pokladne k 30.9.2010 vo výške disponibilnej hotovosti 409 564,20 EUR nezodpovedali vykonaným dôkazom.

Všetky vypočuté osoby, a to obžalovaný i svedkovia v podstate zhodne uvádzali, že vysoký stav pokladne spoločnosti bol v jej účtovníctve fiktívne vykazovaný niekoľko rokov. Finančné prostriedky v takejto výške nikdy reálne nevideli. Spoločnosť nedisponovala ani žiadnym trezorom, kde by finančné prostriedky v tak vysokej sume, mohli byť uložené. Obžalovaný i svedkyňa L. zhodne vypovedali, že spoločnosť mala vedených veľa účtov v rôznych bankách. Svedok Y. uviedol, že za spoločnosť podpisoval dva úvery. Obrana obžalovaného, že výška finančnej hotovosti v pokladni bola vykazovaná v rozpore so skutočnosťou kvôli kredibilitate spoločnosti voči viacerým bankám, tak vyznieva dôveryhodne a je v súlade s väčšou časťou vykonaných dôkazov. Doplnenie dokazovania prokurátorom na hlavnom pojednávaní o znalecké skúmanie taktiež nevedlo k preukázaniu viny obžalovaného. V týchto súvislostiach nadriadený súd považuje v prvom rade za potrebné uviesť, že hoci bol znalecký posudok vypracovaný za roky 2006 až 2010 znalkyňa vychádzala z neúplných účtovných dokladov. V znaleckom posudku uviedla, že vedenie účtovníctva spoločnosti STEELWORK s.r.o., mohlo byť znaleckým dokazovaním posúdené len na základe predložených dokladov, ktoré neobsahovali úplnú účtovnú evidenciu. K skúmaniu bolo predložené iba účtovníctvo za roky 2007 a 2010, pričom ani účtovníctvo za tieto roky nebolo kompletne. Za roky 2007 a 2010 neboli predložené hlavné knihy analytickej evidencie, ktoré slúžili na zobrazenie obrátov jednotlivých účtov analytickej evidencie a účtovný denník. Obe evidencie sú pritom základné knihy podvojného účtovníctva, na základe ktorých bolo možné skontrolovať jeho správnosť. Za rok 2007 nebola predložená evidencia pohľadávok a záväzkov, resp. knihy vydaných a prijatých faktúr v plnom rozsahu. Za rok 2010 nebola predložená pokladničná kniha, prijaté a vystavené faktúry, iba pokladničné doklady. Taktiež neboli predložené výpisy spoločnosti z bankových účtov spoločnosti vedených v A., a.s. a v I., a.s. Pri hodnotení účtovníctva za tieto dve obdobia uviedla, že podľa výpovedí svedkov i do spisu doložených dokladov bolo zistené, že dodatočne v rámci konania boli doložené doklady, ktoré neboli v účtovníctve spoločnosti zaúčtované. Znalkyňa preto dospela k záveru, že účtovníctvo spoločnosti

nezobrazovalo verný obraz o finančnej situácii spoločnosti a jej majetku. Pokiaľ obžalovaný vypovedal, že v účtovníctve bolo účelovo manipulované s výškou hotovosti v pokladni za účelom prezentovania vyššieho majetku, jeho tvrdenia dokazovali súvaha - obdobie jún 2007 a účtovný doklad IND 901 (č.l. 449 spisu). Predložené doklady by zásadným spôsobom zmenili údaje v účtovných závierkach. K pravosti predložených dokladov alebo k skutočnosti, či k preukazovaným skutočnostiam naozaj došlo, sa znalkyňa nemohla vyjadriť.

Znalkyňa tiež dospela na základe účtovných závierok spoločnosti za roky 2007 a 2010 k záveru, že vlastné imanie spoločnosti bolo už od roku 2008 záporné. To znamenalo, že spoločnosť mala od roku 2008 väčšie záväzky, ako bola hodnota jej majetku. Spoločnosť nebola od roku 2008 schopná uhrádzať svoje záväzky z vlastných zdrojov. Záporné vlastné imanie bolo spôsobené výraznými hospodárskymi stratami, ktoré spoločnosť od roku 2008 dosahovala. Spoločnosť nemala z akých prostriedkov uspokojovať svojich veriteľov v dlhodobom horizonte. Vykazovanie vysokej hodnoty v hotovosti v účtovníctve bolo preto úplne neštandardné. Podnikateľský subjekt, ktorý by disponoval tak vysokou hotovosťou, by v záujme pokračovania svojej podnikateľskej činnosti za normálnych okolností svoje záväzky uhrádzal. Vzhľadom na manipuláciu s hodnotami majetku v účtovníctve spoločnosti a na skutočnosť, že účtovníctvo neposkytovalo verný obraz o hospodárení a majetku spoločnosti, nemala podľa znalkyne podrobnejšia analýza význam a vypovedaciu hodnotu. Nebolo totiž možné posúdiť, do akej miery boli údaje do roku 2008 skreslené. Od roku 2008 však bola finančná situácia v spoločnosti výrazne nepriaznivá a spoločnosť mala vyššie záväzky ako celkový majetok, čo znamenalo, že firma nemohla uspokojiť svojich veriteľov. V týchto obdobiach buď neboli vyplácané odmeny spoločníkov, alebo ich nebolo možné považovať za mimoriadne (napr. 532,91 EUR mesačne).

Prijmy a výdavky spoločnosti v pokladni mohli byť posúdené len v účtovných obdobiach 2007 a 2010. V roku 2007 nedošlo k žiadnym neobvyklým príjmom alebo výdavkom. Výdavky predstavovali buď vklady na účet alebo úhrady faktúr, alebo iných nákladov spoločnosti v hotovosti. V tomto období však výrazne prevyšovali príjmy nad výdavkami, čo zvýšilo medziročne stav pokladne. Účtovníctvo za roky 2008 a 2009 nebolo v dispozícii. Za rok 2010 zase nebola k dispozícii evidencia pokladne. Spracovaním všetkých predložených pokladničných dokladov za rok 2010 bolo zistené, že všetky pohyby v pokladni boli riadne zdokladované a stav hotovosti súhlasil (rozdiel vzhľadom na skúmanú problematiku bol bezvýznamný) s predloženou súvahou k 31.12.2010.

Znaleckým skúmaním nebolo možné objasniť ani to, či zodpovedné osoby - obžalovaný a svedok L. L. prepočítali hotovosť a či ich prehlásenie z 30.9.2010 o totožnosti skutočného stavu a stavu účtovného bolo pravdivé. Znaleckým skúmaním nebolo možné posúdiť, aká bola skutočnosť v danom čase. Bolo však možné konštatovať, že tak vysoká hotovosť by umožnila spoločnosti uhradiť veľkú časť jej záväzkov, preto bolo možné považovať za neštandardný jav, ak spoločnosť disponovala tak vysokou hotovosťou a zároveň bolo na ňu vedených množstvo exekúcií a bola pod hrozbou úpadku. Z praxe boli znalkyni známe prípady, že ak spoločnosť chcela účtovne „vylepšiť výsledky hospodárenia“, neúčtovala o pôžičkách, ale zaúčtovala prijatú hotovosť ako dar, resp. ostatné kapitálové fondy.

Znalkyňa dospela k záveru, že z predložených dokladov nebolo preukázané, či a ako došlo k umelému navýšeniu hotovosti v pokladni spoločnosti. Spoločnosť prijaté pôžičky od spoločníkov neúčtovala riadnym účtovaním na účte XXX a ako pravdepodobné sa javilo zaúčtovanie na účte XXX, čo však nebolo možné z predložených dokladov preukázať. V prípade poskytnutia pôžičky od spoločníka Y. vrátená suma nemala vplyv ani na účtovný, ani reálny stav hotovosti v pokladni. Nebolo možné dodatočne znížiť o uvedenú sumu stav v pokladni, nakoľko preukázateľne došlo k bankovému prevodu uvádzanej sumy. Ostatné predložené doklady nepreukazovali navýšenie stavu pokladne alebo neboli dostatočné na takéto posúdenie. Ak obžalovaný uvádzal, že v pokladni nebolo zaúčtovaných množstvo reálnych výdavkov, ktoré spoločnosť vynaložila, tak k takémuto tvrdeniu neboli predložené doklady a znaleckým dokazovaním sa nebolo možné k takémuto tvrdeniu vyjadriť.

Pokiaľ prokurátor uvádzal, že podľa znaleckého posudku zvýšenie stavu pokladne oproti skutočnosti mohlo spôsobiť len nezaúčtovanie vrátenia časti pôžičky v hotovosti v sume 1 449 928,- Sk (č.l. 462 spisu) a vrátená suma vo výške 4 000 000,- Sk v roku 2007 z účtu nemala vplyv ani na účtovný ani na reálny stav v hotovosti v pokladni, bolo treba uviesť, že tento záver nemá žiadny relevantný význam, pretože znalkyňa nemala k dispozícii kompletne účtovníctvo a nemohla tak posúdiť celkovú finančnú situáciu v spoločnosti. Znalkyňa dospela k záveru, že vo vedení účtovníctva boli zistené nezrovnalosti

a účtovná evidencia v zmysle zákona o účtovníctve nebola správna. Účtovný stav teda nevykazoval reálny stav. Tieto popisované nezrovnalosti vo vedení účtovníctva a skresľovanie údajov neumožňovali relevantné a presné posúdenie finančnej situácie spoločnosti. Navyše na základe predložených dokladov nebolo zistené žiadne vyplatenie mimoriadnych odmien štatutárnym zástupcom a orgánom spoločnosti. Naopak predložené zaúčtované príjmy a výdavky v pokladni za rok 2007 a 2010 boli riadne doložené účtovnými dokladmi, boli reálne a bolo možné konštatovať, že nedošlo k žiadnym neobvyklým príjmom a výdavkom. Skutočnosť, či zodpovedné osoby naozaj prepočítali hotovosť a ich prehlásenie o totožnosti skutočného stavu a stavu účtovného bolo pravdivé, nemohlo byť objasnené znaleckým dokazovaním. Znalčka teda nevedela posúdiť, aká bola skutočnosť v danom čase. Pripustila, že v prípade, ak skutočný stav hotovosti nezodpovedal účtovnému stavu, ako tvrdil obžalovaný, tak zodpovedné osoby v inventarizácii uviedli nesprávne údaje, čím skreslili obraz hospodárenia a majetku spoločnosti v účtovnej evidencii.

Prokurátorom uvádzané odvolacie námietky spočívajúce v tom, že výplata obchodných podielov bývalých spoločníkov bola pre stav finančnej hotovosti pokladne irelevantná a že znaleckým skúmaním nebolo preukázané umelé navýšenie pokladne boli nedostatočné, pretože predložené účtovné doklady z rokov 2007 a 2010 neboli kompletne, ďalšie účtovné doklady neboli k dispozícii a znalčka dospela k záveru, že z predložených dokladov nebolo možné posúdiť celkovú finančnú situáciu spoločnosti za obdobie od roku 2006 až do roku 2010. V znaleckom posudku jasne uviedla, že znaleckým skúmaním nebolo možné objasniť, či sa finančné prostriedky v uvedenej sume 409 564,20 EUR k 30.9.2010 v pokladni spoločnosti aj reálne nachádzali. Znaleckým skúmaním rovnako nebolo preukázané, že by obžalovaný tieto finančné prostriedky, aj keby sa v pokladni reálne nachádzali, použil na iné účely, ako na účely spoločnosti.

Vykonaným dokazovaním aj podľa názoru odvolacieho súdu preto nebola vylúčená verzia obžalovaného, že určité výdavky spoločnosti do jej účtovníctva neboli zahrnuté a vysoký stav pokladne spoločnosti bol niekoľko rokov umelo vedený z dôvodu kredibility spoločnosti voči bankám. Použitie finančných prostriedkov na iné účely, ako podnikateľskej činnosti spoločnosti, nezodpovedalo vykonaným dôkazom a vykonanými dôkazmi nebolo ani preukázané. Obžalovaný sa v konaní nebránil len tým, že finančnými prostriedkami boli vyplatené obchodné podiely spoločníkom, ale aj tým, že sa neodpisovali niektoré platby voči bankám, pôžičky voči iným spoločnostiam a niektoré platby aj výdavky voči obchodným partnerom platené v hotovosti. Pokiaľ prokurátor v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd si v prvotnom štádiu osvojil názor obžaloby a rozsudkom zo dňa 13.2.2017 uznal vinu obžalovaného a následne svoj postoj korigoval v rozsudku zo dňa 4.3.2019 a pri nezmenenom dôkaznom stave dospel k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku, tak tento záver tiež nezodpovedal vykonanému dokazovaniu. V súdnom konaní totiž došlo k zaobstaraniu a vykonaniu znaleckého skúmania z odboru účtovníctva, čoho sa obžalovaný domáhal už pred vyhlásením prvého rozsudku okresného súdu. Práve týmto znaleckým skúmaním nebola vyvrátená verzia obžalovaného, ktorou sa bránil v trestnom konaní. Okresný súd teda v napadnutom rozsudku rozhodol na základe zmeneného dôkazného stavu. K tomu treba podotknúť, že obžalovaný sa už pred vyhlásením v poradí prvého rozsudku okresného súdu domáhal toho, aby dokazovanie bolo doplnené aj o znalecké skúmanie.

Na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom bol len inventúrny stav pokladne z 30.9.2010 podpísaný obžalovaným a jeho synom L. L. a jeho čestné prehlásenie. Tento dôkaz však krajský súd z rovnakých dôvodov ako okresný súd považoval za nedostatočný pre vyslovenie jednoznačného záveru, že sa stíhaný skutok stal. Hodnovernosť tohto listinného dôkazu bola výrazne spochybnená okrem výpovede obžalovaného aj výpoveďami svedkov L. L., A. L., L. Q., Q. Y., F. B. a čiastočne znaleckým posudkom z odboru účtovníctva. Aj podľa názoru krajského súdu tak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov nebolo spoľahlivo

preukázané, že žalovaný skutok uvedený v obžalobe prokurátora sa stal, pričom nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, než ako je uvedený v obžalobe.

V súvislosti s dôkaznou núdzou, aká sa vyskytla aj v posudzovanom prípade, krajský súd poukazuje na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považoval napadnutý rozsudok za zákonný a oslobodzujúci výrok v plnom súlade so zásadou „in dubio pro reo“, ktorý záver nedokážu spochybniť ani skutočnosti uvádzané prokurátorom v jeho odvolaní. Okresný súd preto rozhodol správne, keď obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby prokurátora oslobodil

Napokon okresný súd v súlade s ust. podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces, pretože obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

S ohľadom na uvedené krajský súd o odvolaní prokurátora rozhodol tak, že ho podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.